

תת"ע (עכו) 7986-09-23 - מוחמד המאם נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 7986-09-23 - מוחמד המאם נ' מדינת ישראל/שלום עכו

תת"ע (עכו) 7986-09-23

מוחמד המאם

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[27.06.2024]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

בפני בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ);

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 07.04.2024 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 26.05.2024.

טענות הצדדים

המבקש ביקש כי בית המשפט יורה על ביטול הרשעתו וטען כי כלל לא קיבל זימון למועד הדיון הקבוע, וכי הגם שקיים

אישור מסירה לפיו הזימון לדיון נמסר "בהעדר הנמען - למי שגר עימו", הרי שעדיין הדבר אינו מהווה מסירה כדין שכן

אין פירוט באישור המסירה אודות נסיבות המסירה.

עוד הוסיף המבקש כי עומדת לו הגנה המצדיקה את ביטול גזר הדין אולם לא פירט מהי הגנתו.

המשיבה ביקשה מנגד לדחות את הבקשה וטענה כי אישור המסירה חזר בציון "לא נדרש", דבר המהווה מסירה כדין

על פי הפסיקה, והוסיפה כי הבקשה אינה מגלה טעם כלשהו המצדיק את מתן הסעד המבוקש.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף

130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003)(להלן: "עניין איטליא"); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (ניתן ביום 6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין. לאחר שענייני בנימוקי הבקשה ותגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות. המבקש טען כי מעולם לא קיבל זימון לדיון, יחד עם זאת, למבקש נשלחו שני זימונים לדיונים, אשר שניהם מהווים המצאה כדיון.

הזימון לדיון הראשון אליו הפנתה המאשימה חזר בציון "לא נדרש" דבר המהווה המצאה כדיון. ראה בעניין זה עפ"ת 34799-04-22 אסד טבאש נ' מ"י, שם נקבע כי ציון "לא נדרש" מהווה המצאה כדיון.

בנוסף, הזימון לדיון השני חזר בציון "בהעדר הנמען - נמסר למי שגר עימו". הגם שלא קיים פירוט למי נמסר דבר הדואר, הרי שעדיין הדבר אינו משמיט את הקרקע למתחת לתקינות ההמצאה. כדי לסתור את חזקת ההמצאה כדיון, אין די לטעון לחוסרים או פגמים באישור המסירה והיה על המבקש לפנות לרשות הדואר כדי לברר את נסיבות מסירת הדו"ח. הימנעות מלקיים בירור ראשוני יש בו כדי לפעול לחובת המבקש; ראה בעניין זה עפ"ת 10086-11-21 גאווי נ' מ"י. זאת ועוד, גם אם תתקבל טענת המבקש בדבר החסרים באישור ההמצאה השני, הרי שעדיין אישור ההמצאה לדיון הראשון הינו תקין, ועל כן ניתן היה לשפוט את המבקש בהעדר בהסתמך על אישור המסירה הראשון ותו לא. לאור האמור, משקיימים שני אישורי מסירה בתיק, האחד מעיד כי הזימון לדיון חזר בציון "לא נדרש", והשני מעיד על מסירה "בהעדר הנמען - למי שגר עימו", ובהעדר ראיה ראשונית כלשהי המפריכה את חזקת התקינות המינהלית, הרי שלא ניתן לקבוע כי הייתה סיבה מוצדקת אשר מנעה מהמבקש להתייבב לדיון אשר נקבע בעניינו. בעניין זה אפנה לעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 15.12.2022) שם נקבע כי "אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייבב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

באשר לעילת עיוות הדין, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בענייננו. המבקש העלה טענה כללית לפיה הוא כופר בביצוע העבירה. ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (ניתן ביום 25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

המבקש כאמור, לא פירט כלל את כפירתו, לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ולאור כך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין. לאור כל האמור, הבקשה נדחית.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"א סיוון תשפ"ד, 27 יוני 2024, בהעדר הצדדים.